

Жалба, подадена на 16 ноември 2012 г. от Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE срещу определението, постановено от Общия съд (четвърти състав) на 13 септември 2012 г. по дело T-369/11, Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE/Европейска комисия, Делегация на Европейския съюз в Турция, Централно звено за финансиране и договаряне (ЦЗФД)

(Дело C-520/12 P)

(2013/C 26/66)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE (представител: A. Krystallidis, Δικηγόρος)

Други страни в производството: Европейска комисия, Делегация на Европейския съюз в Турция и Централно звено за финансиране и договаряне (ЦЗФД)

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

- да отмени обжалваното определение,
- да обяви иска му, предявен пред Общия съд, за допустим,
- да се произнесе по същество и да присъди обезщетение за вредите, причинени на жалбоподателя в резултат на незаконосъобразното решение на ответника от 5 април 2011 г., постановено от Делегацията на ЕС в Турция и получено от Жалбоподателя на 6 април 2011 г., с което се отменя възлагането на поръчката „Разширяване на мрежата от съвместни европейски и турски бизнес центрове в Sivas, Antakya, Batman и Van — Europe Aid/128621/D/SET/TR“ на консорциума DIADIKASIA BUSINESS CONSULTANS S.A. (GR) — WYG INTERNATIONAL LTD (UK) — DELEEUW INTERNATIONAL LTD (TR) — CYBERPARK (TR), поради декларация, за която се твърди, че е с невярно съдържание с оглед на хоризонталния интерес на жалбоподателя във въпросния случай,
- да осъди Комисията да заплати всички съдебни разноски, направени от жалбоподателя в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

Основания и основни доводи

С първото основание жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото с оглед на член 263 от Договора за функционирането на Европейския съюз („ДФЕС“) в смисъл, че не е разбрал, че понятието „институция“, съдържащо се в посочения член, не се отнася само до институциите на Европейския съюз, а също и до служителите на ЕС, които отговарят наравно с тях за поправяне на вредите, причинени на лица, претърпели щети в резултат на техни действия.

С второто основание жалбоподателят твърди, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране и е нарушил член 47

от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и член 6 (право на справедлив съдебен процес), и член 13 (право на ефективно средство за защита) от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи („ЕКПЧ“), като принципи на правото на Съюза, тъй като е отхвърлил иска на жалбоподателя като недопустим, без да се разгледа становището му по твърдението за недопустимост на ответника, в което се прави позоваване на относимата съдебна практика за вреди, причинени от длъжностни лица на ЕС (дело 9/69, дело 4/69, дело 60/81) и на тълкуването на член 263 от ДФЕС съгласно посочената практика. В определението също така не са разгледани доводите на жалбоподателя относно сериозното нарушение, допуснато от ответника, на основните европейски принципи на правна сигурност, оправдани правни очаквания и право на изслушване, както и на член 4 от Европейския кодекс за добро поведение на администрацията.

С третото основание жалбоподателят твърди, че Общият съд е представил неправилно и е изопачил доказателствата, приведени от жалбоподателя в първоинстанционното производство, като решава, че „самото ЦЗФД има статут на възложител [...] при вземането на решение за възлагане на спорната поръчка [...], а в компетентността на Комисията е да установи единствено, дали са изпълнени условията за финансиране от страна на Европейския съюз или не“, основавайки се на документи, представени на Съда от жалбоподателя, които в действителност установяват, че ЦЗФД действа под контрола на Европейската комисия и в рамките, определени от нея. Ето защо констатациите в обжалваното определение са неправилни и изопачават ясения смисъл на доказателствата, предоставени на Общия съд.

Иск, предявен на 19 ноември 2012 г. — Европейска комисия/Федерална република Германия

(Дело C-525/12)

(2013/C 26/67)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: E. Manhaeve и G. Wilms)

Ответник: Федерална република Германия

Искания на ищеца

— Да се установи, че Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (Рамковата директива за водите) ⁽¹⁾, и в частност по член 2, точка 38 и по член 9 от нея, тъй като е изключила определени услуги от обхвата на понятието „водни услуги“,

— Федерална република Германия да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.